

..

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.3/2021/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. évi április hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jogellenes fogvatartás büntette miatt terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2020. év november hó 23. napján kihirdetett 43.Kb.35/2020/15. számú ítéletét megváltoztatja.

terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. r. vádlottat és terhelt2 címzetes rendőr főtörzszászlós II. r. vádlottat a jogellenes fogvatartás büntette (Btk. 304. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmenti.

pótmagánvádló1 pótmagánvádlót kötelezi az első- és a másodfokú eljárásban felmerült 271.200.- (kettőszázhetvenegyezer-kettőszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2020. november 23. napján kihirdetett 43.Kb.35/2020/15.számú ítéletével terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I.r. és terhelt2 címzetes rendőr főtörzszászlós II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk.304.§ (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntettében, ezért őket megrovásban részesítette. A vádlottakat személyenként kötelezte 129.600-129.600 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson a pótmagánvádló és jogi képviselője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. Az I. és II.r. vádlottak, valamint védőik felmentés érdekében fellebbeztek.

[3] Az I.r. vádlott védője az ítéltábla katonai tanácsához benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben védence elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre alapította marasztaló ítéletét, de a bizonyítékok helyes mérlegelése eltérő, felmentést megalapozó tényállást eredményez. A Btk. 304. §-ában írt törvényszöveghez kapcsolódóan felsorolta, hogy mely esetekben kerülhet sor törvényesen a személyi szabadság elvonására, majd utalt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 33. § (2) bekezdésére, amely lehetővé teszi a rendőr számára annak előállítását, aki nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja.

[4] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság védence felelősségének megállapítása érdekében indokolatlanul részletes bizonyítást folytatott le, és a bűnösség megállapítását jogi relevanciával nem bíró tényekre alapozta. A katonai tanács a jelentőséggel nem bíró körülmények vizsgálata során nem foglalkozott a lényeges dolgokkal, így azzal, hogy a vádlottak több azonos tartalmú bejelentés alapján mentek a helyszínre, ahol látták a sértettet, amint épp félreáll az autójával, felhagy a munkálatok akadályozásával. A sértett többszöri felszólítás, még előállítás kilátásba helyezése ellenére sem igazolta személyazonosságát, és a járművében lévő igazolványairól sem tett említést. A helyszínen tartózkodó utcabeliek nem igazolhatták a sértettet, mert nem ismerhették az ahhoz szükséges személyi adatait. Az előállításra végül az igazolás megtagadása és szabálysértés miatt került sor. Az előállítás indokoltságán nem változtat, hogy utóbb pótmagánvádlól felelősségét a szabálysértés elkövetésében nem állapították meg.

[5] A védői álláspont szerint a rendőrök indokoltan alkalmaztak bilincselést a vonakodó sértettel szemben. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság igen hosszan sorolta, hogy a rendőröknek a helyszínen milyen magatartást kellett volna tanúsítani, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy ők a helyszínre érve épp azt a magatartást észlelték, amely miatt a küldést kapták, ezért nyilván rögtön azzal a személlyel szemben kezdtek el intézkedni, aki azt tanúsította. Teljesen életszerű volt a rendőrök magatartása. A védő hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott előjárója a kényszerítő eszköz alkalmazását arányosnak és szükségesnek minősítette. Végül kifogásolta a bíróság azon megjegyzését, mely szerint revízióra szorul az az elv, mely szerint az állampolgár köteles magát alávetni a rendőri intézkedésnek, ha az nem nyilvánvalóan jogszerűtlen.

[6] A II.r. vádlott védője a másodfokú bírósághoz eljuttatott írásbeli fellebbezés indokolásában az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy a katonai tanács ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d./pontja szerint részben megalapozatlan, helytelen ténybeli következtetést tartalmaz, melynek a másodfokú bíróság részéről, a Be. 593. § (1) bekezdés b./pontja szerinti kiküszöbölése szükséges. Az eltérő tényállás megállapítását követően pedig védence felmentésére tett indítványt a Be. 606. § (2) bekezdés alkalmazásával. Beadványa első részében a védő a 13/2017.(III.24.) ORFK utasítás 20., 22. és 25. pontjaira hivatkozva azt fejtette ki, hogy védence kevesebb információval rendelkezett előzetesen az intézkedéssel kapcsolatban, mert a szolgálatirányító parancsnok a küldéskor csak a járőrvezető I.r. vádlottat látta el információkkal. A hatályos szabályozás szerint is az intézkedéseket elsősorban a járőrvezetőnek kell lefolytatnia a járőrtárs biztosítása mellett. Hivatkozott továbbá a védő az Rtv. 29. § (1) és (2) bekezdéseiben, valamint 33. § (2)

bekezdés a./ pontjában foglalt rendelkezésekre, melyek a személyazonosságnak a rendőri intézkedés során történő igazolására, valamint annak megghiúsulása esetére az igazoltatás alá vont személy előállítására vonatkoznak. Utalt arra, hogy az igazolás megtagadása önmagában megalapozza az előállítást, függetlenül attól, hogy utólag milyen döntés születik a feltételezett szabálysértés vonatkozásában.

[7] A sértett megtagadta személyazonossága igazolását, így előállítása jogszerű volt. A Rendőrség Szolgálati Szabályzata 28.§ (5) bekezdése ugyan lehetővé teszi a már megkezdett előállítás mellőzését, ha az igazoltatás alá vont személy közben megfelelően igazolja magát, de a jelen ügyben erre nem volt lehetőség, mert a sértett bilincselésére került sor.

[8] A pótmagánvádló jogi képviselője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsához eljuttatta a védői beadványokra vonatkozó észrevételeit. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hagyja helyben, mert az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárás eredményeként állapította meg a tényállást, és abból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére. A pótmagánvádló épp a korrekt eljárásra figyelemmel nem látta indokoltnak súlyosítás érdekében fellebbezni. Álláspontja szerint társadalmi szinten is előremutató ítélet született. Kifejtette, hogy a katonai tanács helytállóan állapította meg, hogy a sértett kényszerhelyzetbe került, mert adott esetben nem volt más módja a szakszerűtlen aszfaltozás megakadályozásának. Más módon a közjót a károsodástól nem lehetett megvédeni.

[9] A jogi képviselő beadványában osztotta a rendőri intézkedés szabályszerűségével és törvényességével kapcsolatos ítéleti álláspontot, nevezetesen azt, hogy a rendőr önmagában egy bejelentés alapján nem jogosult intézkedni, csak ha annak törvényes okáról maga is meggyőződik. A szabálysértés lehetősége nem alapozhat meg rendőri intézkedést, még igazoltatást sem, ahhoz személyre konkretizált alapos gyanúnak kell fennállni. Ez a feltétel hiányzott, ezért az előállítás sem volt törvényes. Bár a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetére az Rtv. rendelkezései lehetővé teszik az igazoltatás alá vont személy előállítását, azonban a rendőrök meg sem kísérelték a sértett adatait a környezetében tartózkodók kikérdezésével tisztázni, vagy bediktálás útján ellenőrizni. A jogi képviselő hivatkozott továbbá arra is, hogy szabálysértés gyanúja esetén is csak akkor indokolt az előállítás, ha annak eredményeként azonnal sor kerül annak lefolytatására. A jelen ügyben ez nem történt meg.

[10] Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtatott perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését és annak írásban előterjesztett indokait fenntartotta. Elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentésre tett indítványt. Álláspontja szerint a rendőri előállítás jogszerű és szükségszerű volt.

[11] A II.r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését és az írásban előterjesztett indokolását fenntartotta, valamint csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadottakhoz.

[12] A pótmagánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette, hogy egy polgárt nem érhet hátrány amiatt, mert kiáll az érdekeiért. A rendőrségnek nagyobb toleranciával kell eljárni, mint ahogy az a jelen esetben történt. Amit a sértett tett az a polgári jog szerinti jogos önhatalom. A rendőr egy bejelentés alapján nem intézkedhet, meg kell győződni arról, hogy történt-e jogsértés. Véleménye szerint a legrosszabb időket idézte az intézkedés. Az I. és II.r. vádlottaknak kötelességük lett volna meggyőződni arról, hogy más módon lehet-e tisztázni a pótmagánvádló személyazonosságát. Ilyen intézkedésnek a jövőben nincs helye, egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával. A jogi képviselő az elsőfokú döntés helybenhagyását, és erre figyelemmel a vádlottaknak a pótmagánvádlói oldalon felmerült védői munkadíj és költségek megtérítésére kötelezését kérte.

[13] A pótmagánvádló a nyilvános ülésen tett felszólalásában előadta, hogy az előállító rendőrök az intézkedésükről hamis jegyzőkönyvet készítettek. A garázdaság szabálysértése miatt indult eljárást utóbb megszüntették. Sérrelmezte, hogy a rendőrök intézkedésükkel megszegyenítették, ezért érte hátrány, mert kiállt a helyesen végrehajtott aszfaltozásért. Véleménye szerint azért állították elő, mert lefényképezte a rendőröket, akik előírás ellenére nem viseltek sapkát.

[14] Az I. és II.r. vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

[15] Az I. és II.r. vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző eljárással együtt felülbírált a Be.590.§.(1) bekezdésében írtaknak megfelelően. A fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdésében írtak alapján teljeskörű.

[16] A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések alaposak.

[17] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a pótmagánvádas eljárás feltételei fennálltak. Ezen feltételek meglétét, valamint a pótmagánvádas ügy előzményeit a törvényszék katonai tanácsa ítélete első oldala alulról második bekezdésétől a második oldal hetedik bekezdéséig pontosan rögzítette. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 6.Kbkf.10.019/2020/2. számú határozatában írt iránymutatás alapján a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntette miatt benyújtott vád tekintetében folytatta le az eljárást.

[18] Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülés és a tárgyalás során is betartotta az eljárási szabályokat. A vádlottakat és a tanukat törvényes kioktatásokat követően hallgatta ki, és az egyéb bizonyítékokat is szabályosan tette a bizonyítás anyagává. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács elmulasztotta az ítélet bekezdéseinek számozását, ez azonban csupán ítéletszerkesztési hibának tekinthető.

[19] A tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során kihallgatta az I. és II.r. vádlottakat, tanúként a sértettet, a vádlottak előjáróit, a cselekmény helyszínén végzett útfelújítási munkálatok irányítóját, a műszaki ellenőrt, a polgármestert, valamint a munkálatokkal érintett utcában lakó, és azt figyelemmel kísérő személyeket. Ismertette a bizonyítás eszközéül szolgáló bűnügyi iratok lényegét.

[20] Az I. és II.r. vádlottak a nyilvános ülésen, majd a tárgyaláson nem ismerték el a bűncselekmény elkövetését. Részletes vallomást tettek, melyben védekezést terjesztettek elő. Ennek lényege szerint szolgálatuk során szabályszerű küldés alapján mentek a helyszínre. A küldés alapja olyan tartalmú bejelentés volt, hogy egy személy akadályozza az aszfaltozási munka elvégzését. A helyszínre érve látták, hogy éppen eláll valaki az autójával, megszünteti az akadályt az aszfaltozó gép és az alapanyagot szállító járművek között. Ezt a személyt igazolásra szólították fel, de ennek nem tett eleget, és kifogásolta az intézkedést. Ruházátvizsgálás történt, de a személyi adatokat tartalmazó okirat nem került elő. Később az egyik helyi lakos az eljárás alá vont személy igazolványát kivette az autójából, és átadta, de az előállítástól már nem lehetett eltekinteni, mert bilincselést alkalmaztak a későbbi pótmagánvádlóval szemben. A vádlottak egybehangzóan állították, hogy szabályos, a jogszabályi feltételeknek megfelelő előállítás történt a részükről.

[21] Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően ténybelileg azonos tartalmú vallomások alapján állapította meg. A vádlottak vallomásai, valamint a tárgyaláson kihallgatott nagyszámú tanú vallomásai között a tényeket illetően nem volt jelentős eltérés. A katonai tanács a vádlotti vallomásokban szereplő előadásoktól eltérően állapította meg, hogy nem kérdezték meg pótmagánvádló személyi adatait, illetve a társaságában lévő utcabeliek segítségével sem próbálták a személyazonosságát megállapítani.

[22] Ezen megállapításokra az elsőfokú bíróság az általa megismert bizonyítékok mérlegelésével jutott a sértett és a társaságában lévő személyek tanúvallomásainak elfogadásával.

[23] A katonai tanács ugyan nem rögzítette a tényállásban, hogy miért került sor a pótmagánvádló megbilincselésére, azonban ítélete indokolása 10. oldal második bekezdésében azt valószínűsítette, hogy a vádlottak az előállítás alapjának megteremtése

végzett bilincseltek meg az ellenállást nem tanúsító sértettet. Megállapítható, hogy ez egy bizonyítékkal alá nem támasztott szubjektív vélemény, melyet, mint a tényállásra vonatkozó, de az indokolásban szereplő megállapítást nem lehet értékelni.

[24] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a határozat 5. oldalán a tényállás kereteit meghaladó, az indokolásra tartozó következtetéseket tartalmaz. A második és harmadik bekezdés „anélkül” kezdetű mondatrészei legfeljebb mulasztással elkövetett bűncselekmény kapcsán rögzített történeti tényállásban lehetnek helyénvalók. Ezért a másodfokú bíróság ezeket a mondatokat, illetve mondatrészeket a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállásból mellőzi, mivel azok nem tényekre vonatkoznak, hanem a bíróság értékelő tevékenységét jelenítik meg. Így az ítélet 5. oldal második bekezdése azzal a szöveggel marad a tényállás része, hogy „A pótmagánvádlól által történt átparkolást észlelő vádlottak, a távolabb leparkolt gépkocsijukból kiszállva a négy fős társasághoz léptek, és attól a feltételezéstől vezetve, hogy pótmagánvádlól, mint a Vito gépkocsi vezetője garázdaság szabálysértést követett el, őt személyazonossága igazolására szólították fel.” A harmadik bekezdés teljes terjedelmében mellőzésre kerül, amelyben a vádlottak részéről a bíróság által mulasztásként értékelt és meg nem valósított, azonban követendőnek vélt magatartását rögzítette az elsőfokú bíróság.

[25] Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a./pontja szerint részben megalapozatlan, hiányos, mert nem tartalmazza a rendőri intézkedésnek egy, a bűnösség kérdésére is kiható, lényeges elemét. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel, az I.r. vádlottnak és a sértettnek a tárgyaláson tett vallomásai alapján a tényállás 5. oldal utolsó előtti bekezdését annyiban egészíti ki, hogy „A vádlottak a szolgálati gépjármű mellett ruházatátvizsgálást tartottak, melynek során pótmagánvádlól zsebeit kipakoltatták, de a személyazonosság igazolására alkalmas okirat nem került elő.”

[26] A fenti kiegészítéssel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság felülbírálata alapjául elfogadta.

[27] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II.r. vádlottak bűnösségére vont következtetést.

[28] A pótmagánvádló által a vádlottak terhére rótt a Btk. 304. § (1) bekezdésében írt jogellenes fogvatartás büntettét az a hivatalos személy követi el, aki eljárása során más személyi szabadságától jogellenesen megfoszt.

[29] A másodfokú bíróság álláspontja szerint azért téves az elsőfokú bíróságnak a vádlottak bűnösségére vont következtetése, mert abból indult ki, hogy ha a sértett

pótmagánvádló jogosan lépett fel a lakossági érdekek megvédése érdekében az útfelújítás kivitelezőjével szemben, akkor a vele szemben alkalmazott rendőri intézkedés, az igazoltatás, majd előállítás csak jogszerűtlen lehetett, és az azt végrehajtó rendőrök bűncselekményt követtek el. A katonai tanács igen részletes bizonyítást folytatott le annak érdekében, hogy tisztázza pótmagánvádló jogosan akadályozta-e időlegesen a cég1. dolgozóit az aszfaltozási munkálatokban. Ennek során kihallgatta a munkavezetőt, a polgármestert, a műszaki ellenőrt, olyan személyeket is, akiknek semmiféle konkrét ismerete nem volt a vád tárgyát képező rendőri intézkedésről. Figyelmen kívül hagyta, hogy a fogvatartás jogszerűsége a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény, valamint a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet vonatkozó rendelkezései alapján vizsgálendő, és nem abból a nézőpontból, hogy a pótmagánvádló cselekménye „jogos önhatalomként” értékelendő-e.

[30] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I.r. és terhelt2 címzetes rendőr főtörzsszázlós II.r. vádlottak egyrészt lakossági, másrészt az önkormányzat részéről történt bejelentések miatt a Tevékenység Irányító Központ küldése alapján jelentek meg a helyszínen. Eligazítást kaptak továbbá előljáróiktól is. A bejelentések tartalma az volt, hogy egy személy helység2től a utcában járművével az aszfaltozást végző munkagép és a bitument szállító autók közé beállva akadályozza az aszfaltozási munkát. A vádlottak a helyszínre érkezve a bejelentésnek megfelelő helyzetet láttak, mert a sértett éppen akkor szüntette meg a munkálatok akadályozását, félreállva a munkagép és az alapanyagot szállító teherautók közül. Az éppen megszüntetett jogellenes állapotot szabálysértésként azonosították, így az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján egyrészt a közrendet is sértő cselekmény tudomásukra hozása, majd annak észlelése alapján intézkedési kötelezettségük állt fenn.

[31] A rendőrrjárőr küldésére okot adó cselekményt megvalósítóját látva teljesen logikus, hogy rögtön hozzá fordultak, vele szemben kezdeményeztek intézkedést, melynek keretében a személyazonossága igazolására szólították fel. A pótmagánvádló által elkészített fényképek alapján megállapítható, hogy a vádlottak az intézkedésük során egyenruhában voltak és azonosító jelvényt viselték, eleget téve az Rtv. 20. § (1) bekezdés a) pontjában írt követelménynek. pótmagánvádló1 egyébként nem hivatkozott arra, hogy kétsége volt a vádlottak rendőri mivoltával kapcsolatban, csupán a sapkájuk hiányát kifogásolta.

[32] Az Rtv. 19. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A vádlottak a sértettet személyi igazolványának átadására szólították fel, amely a Rendőrség Szolgálati Szabályzata 25. § (1) bekezdése szerint is az igazoltatás elsődleges formája. A pótmagánvádló azt közölte, hogy nincs nála, és egyéb személyazonosságot igazoló okirat bemutatását sem ajánlotta fel. A később lefolytatott ruházat-átvizsgálás során tisztázódott, hogy arra alkalmas okirat nála nem volt, és a sértett nem szólt arról, hogy a közelben parkoló autójában vannak az iratai. Ténylegesen sérelmesnek találta a rendőri intézkedést és nem kívánt együttműködni az intézkedő rendőrökkel. Az igazolás elmulasztása esetére kilátásba helyezett előállítást meghallva a kezét előre nyújtotta, hogy bilincseljék meg. Kifogásolta a

rendőri intézkedést, az intézkedő személyek öltözkének hiányosságát, magatartása így provokatív volt és nem mutatott abba az irányba, hogy a rendőrökkel együttműködve tisztázza a helyzetet. Ilyen körülmények között irreális az elsőfokú bíróságnak az arra történő hivatkozása, hogy a sértett személyazonosságát személyi adatainak kikérdezése útján kellett volna megtudni, majd ellenőrizni. Az Rtv. 29. § (2) bekezdés II. fordulata szerint igazolás pedig azért nem volt alkalmazható, mert, ugyan több ismert személyazonosságú személy is tartózkodott a helyszínen, azonban a jelenlévők legfeljebb utcabelinek tekinthetők, nem ismerték a pótmagánvádlót olyan mértékig, hogy a személyi azonosításhoz szükséges adatait ismerték volna. Ezen túlmenően vádlottak a sértett vélt szabálysértése kapcsán nem is elégedhetek volna meg az Rtv. 29. § (8) bekezdésében írt személyazonosító adataival, de mindenképpen szükségük volt valamely személyazonosító okmány megismerésére a Szolgálati Szabályzat 25. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően.

[33] Az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja. A fentiek alapján megállapítható, hogy a pótmagánvádló előállítására törvényes jogcím alapján került sor. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az nyert megállapítást, hogy pótmagánvádló kifejezetten nem tagadta meg személyazonosságának igazolását, azonban az erre irányuló rendőri felszólításnak nem kívánt eleget tenni. Az intézkedő rendőr vádlottaknak pedig utóbb, amikor személy⁹ a sértett igazolványát átadta, már nem volt lehetőségük a megkezdett előállítás végrehajtásának mellőzésére a Szolgálati Szabályzat 28. § (5) bekezdése alapján, mert kényszerítő eszköz, bilincs alkalmazására került sor.

[34] A jogellenes fogvatartás büntette csak szándékosan követhető el. A szándékos elkövetés azt jelenti, hogy a hivatalos személynek tisztában kell lennie azzal, hogy az adott intézkedés jogi előfeltételei nincsenek meg. Amennyiben jogellenes fogvatartást gondatlanul követnek el, úgy legfeljebb a szakszerűtlen rendőri intézkedés miatt fegyelmi felelősségre vonásnak lehet helye.

[35] Az előzőekben foglaltakra figyelemmel az állapítható meg, hogy az I. és II.r. vádlottak a vonatkozó jogszabályokban előírtaknak megfelelően törvényesen állították elő a pótmagánvádlót a személyazonossága igazolásának elmulasztása miatt. Nem állapítható meg, hogy az intézkedés alá vont sértettet szándékosan jogellenesen megfosztották volna a személyi szabadságától. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta és terhelte¹ rendőr főtörzsőrmester I.r. és terhelte² címzetes rendőr főtörzsszázlós II.r. vádlottakat a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogva tartás büntette miatt emelt vád alól – bűncselekmény hiányában – felmentette a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[36] Az ítéltábla katonai tanácsa a Be. 813. § (1) bekezdése alapján pótmagánvádló¹ pótmagánvádlót kötelezte az első- és másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[37] Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2021. április 30.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

bíró

.